

— Кжде ще е? То се знае
— въ гората.

Мръкна се. Въ стаята запалиха лампи. Докторът не се показваше. Стана вече късно да се ходи за жълтурки и на панаира. Панчо се изтегна на леглото и почна да мисли. Спомни си той за захарчетата, които му обеща докторът. Припомни си гласа на майка си, тъхната тъмна хижа, печката, баба си... и изведнаж му домжнѣ. А ако и майка му не дойде утре, както не дойде докторът? Какво ще прави той тука самъ-самичък?

— Ма-а-мо! — изплака той.

И безъ да чака отговоръ, хукна въ съседната стая, отъ тамъ въ друга, трета. Стигна коридора, видѣ прѣчкитѣ на познатата му стѣла и слѣзе надолу. Той позна чакалнята и затърси изходнитѣ врата.

Вратата хлопна, лъхна студенъ вѣтръ и Панчо избѣга на двора. Презъ облацитѣ свѣтеше луната. Той мислѣше само за едно нѣщо — да бѣга и да бѣга. Той не знаеше пжтя, но бѣше увѣренъ, че щомъ потича, ще се озове при майка си. Панчо се втурна, но достигна до нѣкакви храсти. Той постоя малко, помисли и се върна къмъ болницата.

Като тичаше, той съгледа освѣненъ прозорецъ. Редомъ съ прозореца имаше стѣпала и голѣма врата. Панчо се впусна по стѣпалата, погледна презъ прозореца и една луда радостъ го обзе. Презъ прозореца видѣ веселия докторъ. Той седѣше до масата и четѣше книга. Панчо протегна ръка къмъ доктора и искаше да извика. Ала нѣщо схвана гърлото му и подкоси краката му. Той се залюлъ и падна на земята, като блъсна силно вратата.

Когато дойде на себе си, Пан-

чо чу сжщия онзи гласъ, който вчера му обещаваше панаиръ, желтурки и жива лисица, да казва надъ главата му:

— Ще бѣгашъ, а? Голѣмъ глупчо си ти, Панчо! Какъвъ бой ти се пада, но нѣма кой да те натупа!

Антонъ Чеховъ